

Roermond platform blijft strijden voor betere toegankelijkheid binnenstad

Soms wordt de gehandicapte gewoon vergeten

Het bestuur van het Gehandicapten Platform Roermond. Achteraan van links naar rechts: Rita Claessen, Mieke Zijlstra, Patrick Ramakers en Inge Siemons. Vooraan Carla Willemsen (links) en Christien Pannenbecker.

Foto: Peter Hamans

ROERMOND

Als het Gehandicapten Platform Roermond (GPR) een rapportcijfer mag uitdelen voor de bereikbaarheid van de binnenstad dan komt het bestuur na veel plussen en minnen toch nog tot een mager zesje. Vrij vertaald: men doet zijn best maar het kan nog veel, veel beter. En als we het over bereikbaarheid hebben dan gaat het niet over de doorstroming van het autoverkeer of het beperken van de filevorming op de singelring maar wel over het 'simpel' rijden met een rolstoel over de Hamstraat, wat in veel gevallen meer weg heeft van een concours hippique met hindernissen.

Er liggen weliswaar blindegeleidingslijnen maar die gaan maar al te vaak schuil achter schreeuwerige reclameborden. Slechtzienden en blinden weten er alles van. Of neem de akelige gaten en spleten op de bestrating van het Munsterplein die het rijden met een rolstoel tot een helletocht maken. Want bij het opknappen en uitbreiden van de binnenstad mag dan wel heel veel uit de architectonische hoed worden getoverd: hoe een gehandicapte met een visuele of fysieke beperking een winkel, café of openbaar gebouw moet binnenkomen, dát wordt aan de tekentafel maar al te vaak vergeten. Vorig jaar hield het GPR samen met leerlingen van Gilde-opleidingen zijn periodieke onderzoek naar de bereikbaarheid en toegankelijkheid van de binnenstad. Dit keer werden winkels en horecazaken onder de loep genomen. De jonge onderzoekers kregen een rolstoel tot hun beschikking en gingen aan de slag.

Conclusie: de horeca in de binnenstad is voor mensen met een rolstoel vrijwel onbereikbaar. De uitkomsten geven reden tot zorg, zoals ze eigenlijk altijd wel de wenkbrauwen doen fronsen en het GPR sterken in de opvatting dat zijn werk nodig blijft. Voorbeeld: bij de inrichting van het nieuwe gemeentelijke kantoorpand aan het Kazernplein waren de geleerden vergeten een invalidentoilet in te richten. Pas toen het platform aan de bel trok, kwamen ze erachter. Ander voorbeeld: na de inventarisatie van de bereikbaarheid van de eerstelijnszorg in Roermond (huisarts, apotheek, ziekenhuis) keerden de onderzoekers met tranen in de ogen huiswaarts – en het waren geen tranen van geluk. Derde voorbeeld: de liften bij de onderdoorgang Casimir, bedoeld voor scootmobielen en elektrische rolstoelen, zijn voor de meeste invaliden nét iets te klein. Vierde voorbeeld: en áls er al goed bereikbare invaliden-

toiletten zijn dan worden die niet zelden gebruikt als opslagruimte voor allerlei materialen. Vijfde voorbeeld: als de toegang tot het winkelcentrum Donderberg 's avonds met een hekwerk wordt beperkt, is het toilet voor gehandicapten ook niet meer bereikbaar. En zo kan het platform nog legio voorbeelden opnoemen. 'Soms worden we gewoonweg vergeten', zegt voorzitter Rita Claessen. Zij houdt namens het Gehandicapten Platform al twintig jaar stevig de vinger aan de pols in Roermond. En dat betekent niet alleen qualitate qua aanschuiven voor overleg met de gemeente maar ook zelf op pad gaan met de meetlat in de ene hand en het handboek Toegankelijkheid in de andere. Het handboek is de bijbel voor elke club die opkomt voor de belangen van gehandicapten. Want centimeters en millimeters kunnen voor een rolstoeler een wereld van verschil maken. Wie gezond is, zal zijn schouders ophalen. Wie zelf ziek wordt en afhankelijk van allerlei voorzieningen zal het dagelijks aan den lijve ondervinden.

Eén op de tien burgers leeft met een beperking of een chronische ziekte. Dat zijn dus ruim vijfeneenhalfduizend Roermondse mensen. Zij lopen vaak letterlijk en figuurlijk tegen muren op. En zaken die

ogenschijnlijk op papier goed geregeld zijn, blijken dat in de praktijk helemaal niet te zijn. Neem het door de gemeente aan bedrijven uitbestede leerlingenvervoer. De dochter van Patrick Ramakers, secretaris van het GPR, maakte hier gebruik van om op en neer naar haar school in Nijmegen te gaan. De ervaringen waren zo slecht dat Patrick in arren moede besloot om zijn dochter voortaan maar zelf te brengen en te halen. 'Zo erg is het. Het goedkoopste bedrijf wordt binnengehaald. Het is een centenkwestie. Niemand vroeg aan de ouders: wat vinden jullie ervan? Wat zijn de verbeterpunten? Niets van dit alles. Uiteindelijk ben ik naar de gemeente gestapt met als resultaat dat er begin volgend jaar een tevredenheidsonderzoek wordt gehouden onder de ouders van de kinderen. Dat hebben we dan tenminste bereikt. Wat we willen? Vaste chauffeurs, bekende gezichten, busjes die oertijd rijden, dat geeft de kinderen veel meer rust. En de ouders ook', aldus Patrick Ramakers. Carla Willemsen, als bestuurslid binnen het platform vertegenwoordiger van mensen met een verstandelijke handicap, noemt de manier waarop PSW de vervoerszaken heeft geregeld als lichtend voorbeeld. 'Daar vindt maandelijks overleg plaats tussen de ouders en de vervoerder. Daar zijn

vrijwel nooit problemen want iedereen kan er zijn ei kwijt. Er wordt geluisterd naar wat de mensen te vertellen hebben. En zo hoort het ook.' Niet alleen het schoolvervoer is regelmatig aanleiding voor stress bij zowel kinderen als ouders. Ook het vervoer naar sportactiviteiten voor mensen met een verstandelijke handicap baart het GPR zorgen. Gehandicapten die door de chauffeur over het hoofd worden gezien en moederziel alleen achterblijven, het komt helaas vaker voor.

Het platform vindt dat de aandacht voor mensen met een beperking niet mag verslappen want emancipatie is een gevecht dat elke dag moet worden gevoerd. Dat doet het niet door met de vuist op tafel te slaan maar door de dialoog te zoeken, een tactiek die ook in de afgelopen tijd vruchten afwierp want het GPR scoorde fraaie punten. Door de inzet van het platform werden in de Joep Nicolasstraat en op het Kloosterwandplein de trappen naar de Oranjerie aangepast zodat ook senioren en slechtzienden nu zonder problemen naar het theater kunnen. De houten brug over de Swalm wordt aangepast aan de wensen van mindervaliden. In de ECI Cultuurfabriek kwam op aandringen van het platform en dankzij de royale mede-

werking van Kersten Revalidatietechniek een verrijdbare plateau lift voor gehandicapten. Want ook zij willen wel eens naar het theater. Bij de reconstructie van de Singelring Oost is het GPR van begin af aan betrokken. Het bestuur mocht de concepttekeningen beoordelen en opmerkingen maken. 'Een prima zaak', zegt Patrick Ramakers, 'want ambtenaren kijken toch met andere ogen dan gehandicapten.' Ramakers is samen met penningmeester Ger Baetsen in Limburg de initiator van de balsport boccia ('botsja') waar in principe iedereen aan kan meedoen maar die bij uitstek geschikt is voor mensen met een ernstige beperking. Op 22 november vindt in de Jo Gerishal weer een boccia toernooi plaats. Uitbreiding van sporten voor mensen met een handicap staat sowieso hoog op het verlanglijstje van het Gehandicapten Platform Roermond, net zoals burgers van Roermond worden uitgenodigd om mee te denken over een betere bereikbaarheid en toegankelijkheid van de binnenstad voor gehandicapten. In dit verband is op de website (www.gehandicaptenplatform-roermond.nl) een meldpunt ingericht waar mensen tips en suggesties kunnen achterlaten.

Peter Hamans